

kasneje Dejanu na uho: „Le korajžo, Dejan! En liter, al' pa dva...“

Drugo uro je bila matematika. Aranžer Žarko vprašan. Pamet, kakor Dejanova, vrto-glava. In kakor da mu je v dušo videl, vprašal ga je gospod profesor: „Nun, Sie Pavlovščak, was arangieren Sie wiederum?“

Tretjo uro zgodovina. Lekcija je bila o Poljaki, kdaj je postalo njih kraljestvo volilno itd. In vprašan sem bil — jaz, a znal nisem nič.

Popoldne, po šoli, sem šel poučevat k Bočkovim, kakor po navadi. Vladimir, sedaj že tretješolec, je sedel pri mizi ter ihtel. Vprašam ga, zakaj joče? Pokaže mi latinski zvezek. Pogledam zadnjo šolsko nalogo, vsa stran rdeča, kakor Rdeče morje. In spodaj: trojka. „Vladimir, za božjo voljo, kaj pa si delal?“ vzkliknem razjarjen. On pa se mi vrže na prsi ter še glasneje ihteč izpove: „Ah, gospod inštruktor, jaz, jaz — sem — tako strašno zaljubljen —“ Vedel sem vse! Grozno! — Tretješolec! Mrzel pot me je oblil. A kako naj bi bilo drugače? Kakoršen inštruktor, tak učeneec. V hujši položaj ubog inštruktor ne more priti, nego je bil tedaj moj. Pravil sem mu, kako nespametno se vede, a ob enem sem govoril tudi sam sebi, saj sem bil na slabšem.

Prvo postno nedeljo pa smo imeli zopet sejo „Pobratimije“. To pot je trajala samo deset minut. Take še ne! Poprijel je za besedo tajnik Sámó, on, ki sovraži ženske in zato tudi ples. Govoril je to-le: „Pobratimi! Ves pred-pust sem molčal, sedaj ne morem več. Sram me je, da imam take šeme za pobratime. Sram me je do dna duše, da so pobratimi postali taki babjeki. — Ne čudim se več, zakaj ste neka-teri izgubili vero, prav kakor nemški sošolci, da vam ni mar molitve, da zakramentov ne prejimate več... Postali ste babjeki! Otro-vano vam je srce, vse. Neki prostozidar je rekel: ‚Naredite mladino nečisto, pa bo ob vero, in potem za vsako hudobijo sposobna!‘ — Na gladkih parketih ste izgubili zavest, da ste si-novi ubožnih, preprostih kmetiških starišev. Oblizani ste sedaj! Žalostna vam majka! Povem vam, da proklinjam one uredbe, ki vzgajajo take — ne može, ampak ‚mevže‘, take ‚cunje‘, ‚babjeke‘, ‚oblizance‘...“

Dalje ni govoril. Mi smo gledali v tla (zakaj Sama spoštujemo vsi), predsednik Zoran pa je vstal ter rekel: „Gospodu govorniku jemljem besedo ter zaključujem sejo.“ In razšli smo se molčé. Bilo je kakor veliki teden po molitvah.

Tvoj

Ivan.

Rajnemu Lovretu.

(8. velikega travna.)

Kako si bil ves ubog in preprost,
A v celem Bohinji poznan in slaven.
Ponoči pri vsakem mrliču gost,
Pri vsakem pogrebu ti prvi zraven.

Razumel si dobro nalogo nog —
Ti zbrusil bi jih nad koleni skoro.
Na svojih potih križem in krog
Večerno si gledal in jutranjo zoro.

A zdaj si ubožec ti sam mrlič.
Prav dolgo se s smrtjo nisi tepel;
Saj tudi ne bi premogel nič,
Ko bil si ohromel, oglušel, oslepel.

Kdo pač na čnike tvoje dobi,
Z motvozom spete in stokrat pretre...?
Oj Lovre — Bohinjci so malo trdi,
A tebi so bile vse duše odprte.

Na odru sredi sveč in peres
Z bršljanovo zdaj kropé te mladiko;
„Užival si malo“ vzdihajo vmes,
A trpel na svetu si, revež, veliko.

Ponoči pri vsakem mrliču gost,
Podnevi pri vsakem pogrebu zraven,
Četudi ubog, četudi preprost,
A v celem Bohinji poznan in slaven.

Kdo stražil poslej nam mrtvece bo,
Ko v zadnji dom te lopata zagrebe?
Še dolgo — med drugimi gosti — kdo?
Ne ti, a še dolgo — spomin na tebe.

Anton Medved.